stad in Beieren. Een opmerker, goed bekend met beide steden, zou weinig verschil vinden, maar zeer veel overeenkomst in het leven, de manieren en gedachten van de twee gemeenten. Daarom besteed ik veel tijd en niet weinig geld aan een internationalen kruistocht tegen de oorlogs-ideeën, en ik zie de reden niet in waarom er niet in dit opzicht een begin gemaakt zou kunnen worden met het luchtschip en de vliegmachine. Wij zijn te laat voor den onderzeeër, maar laten wij, voor het goede oogenblik voorbij gaat, maken dat de luchtvaart niet voor moorddadige doeleinden gebruikt wordt. Engeland en de Vereenigde Staten, Duitschland, Frankrijk, en de rest van Europa — de bronnen der beschaving — kunnen het bevel uitvaardigen : Er zal geen oorlog in de lucht gevoerd worden !"

Theydon werd onwillekeurig meegesleept.

„U gelooft, dat de luchtvaart zich zou kunnen ontwikkelen tot postpakket-dienst?" vroeg hij.

Forbes lachte.

„Juist," zei hij. „Ik vind dat een goede vergelijking. Niemand heeft het denkbeeld geopperd, dat wij, Engelschen, onze gehate mededingers moesten trachten te vernietigen door bommen te verzenden met de mails ; waarom moet dan, in 's hemelsnaam, het eenige gebruik van het luchtschip juist verwoesting zijn ? Zie je niet het onmiddellijke gevolg in van die beperkende maatregelen in den oorlog, waar ik een voorstander van ben ? Denk je eens in, dat de volkeren en heerschers verklaarden, dat soldaten en oorlogsmateriaal contrabande in de lucht waren — en stel je voor dat luchtschepen werkelijk vervoermiddelen van practisch nut werden — wat zouden alle sterke vestingen, de kanonnen, de reusachtige stalen machines, die nu bestemd zijn een soort drijvende hel te worden, dan plotseling belachelijk zijn. De menschheid heeft nog tijd om te bepalen, dat de vliegmachine even onschadelijk en nuttig zal zijn als de post. Ik geloof dat het mogelijk is. Kom, mijnheer Theydon, ik geloof dat ik U voor mijn plan gewonnen heb — wilt U helpen ?"

Helpen ! Hier was een man bezig, een nieuw evangelie te verkondigen, misschien wel fantastisch en onpractisch, maar daarom niet minder edel en Christelijk ; toch zat Theydon bij zichzelf te overwegen of hij al of niet een getuigenis af zou leggen, dat naar deze zelfde kamer eenige detectives zou voeren, wier eerste vragen het voor Forbes duidelijk zouden maken, dat hij van moord verdacht werd ! Dit was zoo'n afschuwelijk idee, dat Theydon diep zuchtte ; zijn gastheer keek natuurlijk verbaasd op.

„Natuurlijk lijkt zoo'n plan U zeer eigenaardig," begon hij, maar de jonge man maakte een gebaar, dat hem deed ophouden. Hier was een gelegenheid, die hij niet mocht laten voorbijgaan. Wat 't ook moest kosten — zelfs al moest hij Evelijn Forbes of haar vader nooit meer zien — hij moest de nachtmerrie verdrijven, die hem met zoo'n afschuwelijk voorgevoel vervulde.

„Nu uw dochter weg is, durf ik vrijuit spreken," zei hij. „Ik heb U verteld, dat ik vanmiddag aan het Waterloo-Station behoefte gehad heb aan een glas brandewijn met water.

„Ik ben niet vóór 6 uur uit Brooklands teruggekomen, en daar de Innesmore Mansions, waar ik woon, in 't Noorden van de stad gelegen zijn, en ik hier om half acht moest wezen, liet ik mijn knecht aan 't station komen met een valies, met 't plan mij in de kleedkamer daar te verkleeden, en dan direct door hierheen te gaan. U kunt U mijn verbazing voorstellen toen ik Bates — dat is de naam van mijn factotum — vond in gezelschap van twee vreemden, die hij mij voorstelde als vertegenwoordigers van de politie."

Hij hield op. Hij had zijn stem zóó in zijn macht, dat geen trilling kon verraden, dat hij wist, welk een indruk het noemen van dat eene blok van de honderden bestaande étage-woningen op Forbes moest maken. Voor den eersten keer noemde hij de Innesmore Mansions als zijn tehuis, want de correspondentie, die tot de uitnoodiging om te komen dineeren gevoerd had, was over zijn club gegaan. Geen knippen van de oogen of trilling van de saamgeknepen lippen toonde echter dat Forbes er iets van begreep. Eerder toonde hij een welopgevoede verbazing, toen hij Theydon's laatste woorden hoorde.

„Bedoelt U detectives van Scotland Yard ?" riep hij uit.

„Ja."

Forbes glimlachte, en begon een pijpje te stoppen. „Blijkbaar hadden ze U niet noodig als een hoofdschuldige," zei hij.

Zijn toon was vriendelijk, maar eenigszins op zijn hoede. Theydon besefte, dat het den man van groote weelde en hooge maatschappelijke positie door het hoofd moest gaan, dat hij eigenlijk héél weinig van zijn gast afwist, en dat hij misschien niet verstandig gedaan had, een vreemde bij zich aan huis uit te noodigen, zonder eerst naar hem te informeeren. Het omdraaien van de rollen was zóó'n bespottelijk idee, dat Theydon er om moest lachen.

In ieder geval was hij nu besloten om zijn onaangename taal ten einde te brengen.

„Neen," zei hij langzaam. „Ik schijn alleen maar te zijn een armzalige getuige in een moordzaak. 't Is namelijk mogelijk, dat ik gehoord heb, gezien zelfs misschien, den persoon die verdacht wordt een misdaad te hebben gepleegd, of, als dat te veel gezegd is, den persoon, van wien de politie alle reden heeft om aan te nemen, dat hij het arme slachtoffer 't laatst en onder normale omstandigheden heeft ontmoet."

„Lieve Hemel ! Dat klinkt belangwekkend, al heb ik met U te doen. Het moet vervelend zijn om in zoo'n zaak betrokken te worden, al is 't dan ook indirect."

Forbes voelde precies hoe ver hij gaan kon. Hij wilde er meer van hooren, en was tegelijkertijd opgelucht toen hij merkte, dat Professor Scarth niet een berucht-en boosdoener bij hem geïntroduceerd had, onder de mom van een jongen schrijver die stof zocht voor een artikel over luchtschepen !

Theydon had hardop over deze „Klucht vol vergissingen" kunnen lachen, maar het feit, dat deze elk oogenblik in een treurspel zou kunnen overgaan, maakte dat hij zich bedwong.

„Ik woon Innesmore Mansions No. 18," zei hij. „Tegenover mijn kamer, ik bedoel op dezelfde verdieping — woont, of woonde, een zekere Mevrouw Lester. Ik weet niet —"

„U bedoelt toch niet dat Mevrouw Lester, van Innesmore Mansions dood is — vermoord is ?"

Forbes' stem klonk hard en doordringend. Zijn gewoonlijk bleek gezicht was nog bleeker geworden, en zijn diepliggende oogen schitterden; maar behalve de verandering in zijn toon en gelaatsuitdrukking, zag Theydon geen teeken van de vrees of den angst, die een boosdoener wel zou moeten aan den dag leggen, als hij hoorde, dat de politie hem spoedig op de hielen zou zitten; maar al leek het gevaar nu nog vèr-weg, onder zijn dak bevond zich een getuige, die door de politie belangrijk werd geacht.

„Ja !" stotterde Theydon, geheel uit 't veld geslagen door de heftigheid van zijn metgezel. „Kent U — de dame ? Als dat zoo is, spijt het mij dat ik zoo onomwonden gesproken heb."

„God neen, man, maak daar geen excuses voor ! Ik ben geen kind en geen zwakkeling, die in ontzetting terugdeinst voor een van de dramatische voorvallen van het leven. Maar weet je wel zeker wat je zegt ? Mevrouw Lester vermoord ! Wanneer ?"

„De dokter dacht om ongeveer twaalf uur 's nachts. Dat heeft Bates me verteld. Het nieuws, dat de twee detectives nog bevestigd hebben, deed me zóó ontstellen, dat ik eigenlijk weinig acht op de nadere bijzonderheden heb geslagen . . . Zij is geworgd — al iets héél afzichtelijks, en dan nog wel als het een aantrekkelijke vrouw betreft. Ik heb haar nooit gesproken maar ben haar nogal eens op de trap tegengekomen. Ik ben er vreeselijk van ontdaan. Ik was zelfs op 't punt U te telegrafeeren om mij voor vanavond te excuseeren, maar de Hoofdinspecteur — Winter, heet hij geloof ik — zei dat 't voldoende was, als ik hem om een uur of elf in mijn kamers ontving, daar hij toch nog meer inlichtingen moest inwinnen, wat hem de volgende uren bezig zou houden."

„Maar als het nieuws van die afschuwelijke misdaad U pas vanavond aan het Waterloo-Station bereikt heeft, en U Mevrouw Lester niet persoonlijk gekend hebt, wat kunt U dan voor getuigenis afleggen, die de politie van dienst kan zijn ?"

„Mevrouw Lester heeft gisterenavond een bezoeker ontvangen, zoo'n ongewoon voorval, dat ik, die hem hoorde komen, en Bates, die in mijn zitkamer was, toen wij hem beiden hoorden weggaan, er samen over gesproken hebben. Daarom willen ze mij bij de Scotland Yard ondervragen."

„U zegt, „hem". Hoe wist U dat het een man was ? Hebt U hem gezien ?"

„Hm — dat was onmogelijk. Wij waren in mijn kamer achter de gesloten deur. Bates en ik meenden, dat het een man was te oordeelen naar 't geluid van de voetstappen."

Weer stotterde Theydon bijna. De zaken begonnen een eigenaardige wending te nemen. In plaats van zich haast als een rechter te gedragen, was hij meer een onwillige getuige in de handen van 'n knap en onmeedoogend rechter van instructie.

„Hadden de gerechtsdienaren ook eenige veronderstelling over het motief tot de misdaad ? Is die arme vrouw gedood terwille van haar sieraden ?"

Theydon voelde nu een soort tegenzin over zich komen. Hij, niet Forbes, moest eigenlijk onderzoekende vragen doen.

„Het spijt mij dat mijn zenuwen mij niet toelieten precies naar ieder woord te luisteren aan 't Waterloostation," zei hij, haast stijf. „Bates had wel 't een en ander gehoord, maar hoewel hij een oud-sergeant is was hij zóó overstuur, dat hij nauwelijks behoorlijk kon spreken. Als ik de detectives over een uur of zoo ontmoet, zal ik wel nadere bijzonderheden hooren."

Forbes legde de pijp, die hij gestopt maar niet aangestoken had, op de tafel neer. Hij schonk een glas port in en dronk dat op.

„Probeer dat eens," zei hij, terwijl hij de karaf naar Theydon toeschoof.

„Ze kunnen 't je niet erg lastig maken. Je hebt zoo weinig te vertellen."

„Dank U wel. Ik drink niets meer vanavond, vóórdat de mannen van Scotland Yard weg zijn."

Forbes stond op, terwijl hij sprak en stapte naar 't andere eind van de kamer met 't air van iemand die een moeilijkheid overweegt.

„Mijnheer Theydon," zei hij eindelijk, vóór den jongen man stilhoudende en hem pal in de oogen ziende, hetgeen pijnlijk was voor iemand die alle reden had hem te verdenken van iets met de misdaad te maken te hebben, „ik zou graag willen dat u mij een gunst bewees — een groote gunst. Ik was eerst van plan U te vragen mij met U mee naar de Innesmore Mansions te laten gaan en bij het onderhoud met de detectives tegenwoordig te zijn. Maar een man in mijn positie moet voorzichtig wezen. Het zou misschien niet verstandig zijn mijn belangstelling in deze zaak openlijk te toonen. Ik wil U wel in vertrouwen vertellen dat ik Mevrouw Lester al vele jaren ken. Het bericht van haar dood heeft mij diep getroffen.

„Meer dan dat durf ik niet zeggen, vóórdat ik beter op de hoogte ben. Ik herinner me nu, dat ik krantenjongens iets over de misdaad heb hooren uitschreeuwen en dat ik in groote letters aangeplakt heb gezien „Moord op een dame", maar ik heb geen oogenblik gedacht, dat het slachtoffer iemand was die — iemand wier verlies ik zal betreuren . . . Hebt U een telefoon ?"

„Ja," zei Theydon, geheel uit 't veld geslagen door 't feit dat Forbes er over gedacht had de ongelooflijke onvoorzichtigheid te begaan om dien avond de Innesmore Mansions te bezoeken.

„Bel me op als de detectives weg zijn. Ik zal Uw hulp in deze crisis als een dienst op prijs stellen."

Met geen mogelijkheid kon Theydon hier tegen protesteeren, hoewel hij voelde, dat dit zonder uitstel en zonder aarzelen gedaan moest worden.

„Ja," zei hij. „Dat zal ik doen. U kunt mij volkomen vertrouwen."

Zoodoende had hij zich tot geheimhouding verbonden. Die belofte verzegelde zijn lippen.

HOOFDSTUK III.

Aan 't werk.

Hoewel hij gezegend was met, of bezocht door, een werkzame verbeeldingskracht — zeker wel de eerste vereischte voor een romanschrijver — was Theydon in 't dagelijksch leven scherpzinnig en koelhoofdig. (Wordt vervolgd).

THE TIMBERTOWN DRAMATIC SOCIETY.

Groep van geïnterneerde Engelsche matrozen, die onder leiding van het Internationaal Concert- en Theaterbureau De Haan & Co., den Haag, met succes voorstellingen geven in ons land.

(*foto „Rembrandt".*)

Bij het schilderij op pag. 8 en 9.

Het schilderij „De Blauwpoort te Leiden bij Winter", dat wij op pag. 8 en 9 reproduceeren, is van Abraham Beerstraten, die werkzaam was te Amsterdam en voorkwam van 1637 tot 1665. Vermoedelijk is hij een broeder van Jan Abrahamsz. Beerstraten, eveneens een verdienstelijk schilder. Van zijn leven zijn niet veel bijzonderheden bekend. Het Rijksmuseum bezit, behalve het bovengenoemde stuk van hem nog een tweetal schilderijen, voorstellende: De voormalige Regulierspoort te Amsterdam, bij winter, en: De Dam met het nieuwe Raadhuis in aanbouw. Dit laatste is echter door Dr. A. Bredius toegeschreven aan Anthonie van Beerstraten.